

РЕШЕНИЕ

№ 1514

гр. София, 08.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.02.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Елена Попова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **429** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Баева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалбата на Ц. Г. В. от [населено място], срещу Решение № 4584/14.10.2023 година, постановено по НАХД № 6803/2023 година по описа на Районен съд - София.

Жалбоподателката твърди, че решението е постановено при допуснато съществено процесуално нарушение. Твърди, че с молба от 18.09.2023 година е поискала отлагане на производството по делото, с оглед организиране на защитата си, която не е уважена. Твърди, че по този начин е лишена от квалифицирана правна защита. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалваното решение и да върне делото за ново разглеждане от друг състав на същия съд.

В съдебно заседание жалбоподателката, чрез процесуален представител, поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не изпраща представител и не изразява становище по същество.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и

възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Производството пред районния съд е образувано по жалбата на Ц. Г. В. от [населено място], срещу Електронен фиш № К 5377438, с който е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева за административно нарушение по чл. 182, ал. 2, т. 4 от Закона за движение по пътищата затова, че на 25.10.2021 година, 10,41 часа в [населено място], [улица], до № 6, с посока на движението от [улица]към надлез „Н.“, жалбоподателката е управлявала моторно превозно средство – л.а.м. „Л. Ровер Ф.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] със скорост от 87 км./ч., установена с автоматизирано техническо средство.

С Решение № 4584/14.10.2023 година, постановено по НАХД № 6803/2023 година, по описа на Районен съд – София, електронният фиш е потвърден. За да постанови този резултат въззивният съд е приел, че електронният фиш е издаден от компетентен орган, при спазване на административнонаказателните правила и при правилно приложение на материалния закон.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведено е касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс, приложим по препащане от чл. 63в от ЗАНН.

Въззивният съд правилно е установил фактическата обстановка приемайки, въз основа на събраните в хода на административнонаказателното производство писмени доказателства, че на 25.10.2021 година, 10,41 часа в [населено място], [улица], до № 6, с посока на движението от [улица]към надлез „Н.“, Ц. Г. В. от [населено място] е управлявала моторно превозно средство – л.а.м. „Л. Ровер Ф.“ с регистрационен [рег.номер на МПС] със скорост от 87 км./ч., установена с автоматизирано техническо средство.

Правилен е извода на въззивния съд, че електронният фиш е издаден от компетентен орган и при спазване на процесуалните правила.

Електронният фиш съдържа реквизитите по 189, ал. 4 от Закона за движението по пътищата и съдържа данни за териториалната структура на Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката, начините за доброволното ѝ заплащане.

Със санкционната норма на чл. 182, ал. 1, т. 4 от Закона за движението по пътищата е предвидено налагане на административно наказание „глоба“ в размер на 400 лева на водач, който превиши разрешената максимална скорост в населено място от 31 до 40 км/ч.

Нарушението е установено по безспорен и категоричен начин с технически изправна система за видеонаблюдение и при спазване на изискванията на Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 година за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата.

Видно от представената снимка от техническото средство скоростта на движение е 87 км/ч след отчитане на „толеранс“. Това отбелязване сочи на извод, че при отчитане на скоростта на движение на заснетия автомобил е съобразена разпоредбата на чл. 755, ал. 1, т. 2 от Наредба за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен

контрол, съобразно която максимално допустимите грешки на скоростомерите трябва да бъдат $\pm 3 \text{ km/h}$ до 100 km/h или $\pm 3 \%$ от измерената стойност за скорости над 100 km/h – при реални условия на измерване на скорост при полеви тестове.

Настоящата инстанция намира за неоснователно твърдението на касационната жалбоподателка за наличието на касационното основание по чл. 348, ал. 1, т. 2 от Наказателно-процесуалния кодекс.

Видно от материалите по въззивното дело, производството е насрочено за разглеждане в открито съдебно заседание на 03.07.2023 година, за което жалбоподателката е редовно уведомена на 17.06.2023 година. С молба от 03.07.2023 година същата е направила искане за отлагане на производството по въззивното дело, поради невъзможност да се яви в съдебното заседание и с оглед организиране на защитата. С определение, постановено на 03.07.2023 година, производството по делото е отложено за разглеждане на 19.09.2023 година. За да постанови този резултат съдът е приел, че на жалбоподателката следва да се даде възможност да организира защитата си. С молба от 18.09.2023 година жалбоподателката отново е поискала отлагане на делото. В молбата е посочила, че адвокат И. Ю. ще поеме защитата и, но не може да се яви в съдебното заседание на 19.09.2023 година. С определение, постановено на 19.09.2023 година съдът е оставил без уважение молбата за отлагане на делото, дал е ход на същото и го е обявил за решено. За да постанови този резултат съдът е приел, че производството вече е отложено веднъж на същото основание, както и че жалбоподателката е имала достатъчно време, за да организира защитата си.

Настоящият състав намира, че въззивният съд не е допуснал съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на жалбоподателката. Съдът е отложил разглеждането на делото, като е дал възможност на жалбоподателката да организира защитата си. Следващото открито съдебно заседание е насрочено за 19.09.2023 година. Жалбоподателката е разполагала с достатъчен срок да организира защитата си. Липсата на представени доказателства, както че К. Й. В. е съпруг на жалбоподателката и че страда от заболяване, в резултат на което е необходима непрекъсната грижа, както и че адвокат И. Ю. е упълномощен адвокат, препятстван да се яви в съдебното заседание, е мотивирало съда да разгледа делото.

Осигуряването на правото на защита на участниците в производствата е основен принцип, арг. чл. 15 от Наказателно-процесуалния кодекс. Правото на защита не следва да се абсолютизира и да препятства своевременното разглеждане на делата. Именно за това, в разпоредбата на чл. 271 от Наказателно-процесуалния кодекс, са регламентирани случаите, при които делата се отлагат. В конкретния случай участието на жалбоподателката не е задължително и не са представени доказателства за невъзможността и да се яви. Не са представени доказателства, че същата е упълномощила адвокат. От подаване на жалбата – 10.05.2023 година до 19.09.2023 година жалбоподателката е имала достатъчно време, за да организира защитата си. Още повече, че въззивният съд е отложил веднъж производството по делото на това основание.

Отделно от това въззивният съд следи служебно за спазването на процесуалния и материалния закон, а не разглежда жалбата само по наведените с нея основания за незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление.

Отделно от това твърденията на жалбоподателката, че не е управлявала автомобила, поради неспособност и влошено здравословно състояние са неотнормими в конкретния случай. С разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от Закона за движението по

пътищата е създадена оборимата презумпция, че извършител на нарушението е регистрираният собственик на моторното превозно средство. Способът за защита на собственика, който не е управлявал превозното средство, е чрез подаване на молба, в която да посочи лицето, което е управлявало заснетия автомобил. Такава молба не е подадена.

С оглед на горното обжалваното решение следва да се остави в сила.

Ответникът не е претендирал присъждане на юрисконсултско възнаграждение, поради което такова не се присъжда.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4584/14.10.2023 година, постановено по НАХД № 6803/2023 година по описа на Районен съд – София.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ : 1.

2.